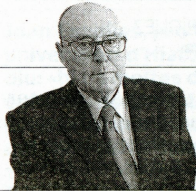

Ens ha deixat Carme Meix, escriptora de Gandesa

ANTON MONNER
Cronista de Gandesa

Crònica

Mor als 87 anys deixant un extens llegat de poesia, novel·la i novel·la històrica, sempre donant veu a la Terra Alta

Era poetessa per naturalesa. Només fa quatre dies escrivia: «gairebé de puntes/avança el dia/ Jo també avanço a poc a poc! Duc el sarró/manyocs de vida/ cabdells de rialles/ i barrals de plors/ El teu record/ com una albada encesa». Poema premonitori amb mots encisadors que delimitaven un final difícil d'interpretar per un mateix però definitori per algú que als seus 87 anys i seriosament malalta, la mort li pot arribar en qualsevol moment. Emprava el llençuatge amb poder i amb la força d'una gran coneixedora de la paraula. Cada setmana enviava els musicals versos i uns dies abans rebia el següent: «Saps aquell lloc que no és enlloc si no dins teu? Si el busques, el trobaràs. I hi trobaràs repòs. Però has de fer a qui l'estima. La soledat és una mala consellera».

Va nèixer a Gandesa el 6 de març del 1937. Eren temps tenebrosos d'intenses baralles entre la CNT-FAI, comunistes i republicans. Ella era filla d'un oficial del Registre de la Propietat, Marcial Meix. Provenien d'una família d'intel·lectuals gandesans que s'havien distingit pels anys 1910, quan foren els fundadors, juntament amb el Dr. Joan Bta. Manyà, del Casal Gandesà. Modest Meix i Soldrà, oncle de Carme, era notari, però exercia de funcionari al registre de la Propietat, on es distingia amb senzillesa per l'amor vers tothom i la seva filantropia. I de les nombroses activitats del casal, van nèixer el Celler Cooperatiu, l'escola de català, l'escola del Bon Mot, el Centre Dramàtic, l'Orfeó Gandesà, La Societat de Socors Mutus, etc.

Una tia seva, Consuelo Meix, professora, li va ensenyar les primeres lletres. Quan es va casar amb Miquel Barrobés, pintor, va marxar a Barcelona i va continuar estudis. Era vídua i mare de quatre fills, tres nois i noia. Es va llicenciar en Filologia Catalana i va exercir de professora a diferents instituts. Malgrat viure a Barcelona se sentia molt lligada a la

L'escriptora de Gandesa Carme Meix. FOTO: CEDIDA

ciutat nadiua on tenia la casa pairal, les amigues i companys. La primera obra literària va ser un poema sobre la Mare de Déu de la Fontcalda, patrona de Gandesa, guanyadora del guardó de poesia de la Reial Acadèmia Mariana de Lleida l'any 1989. Posteriorment es dedicà a la novel·la i preferentment a temes històrics relacionats al municipi de naixença. Amb *Palau d'absències* va ser guardonada al premi de Caterina Albert i Paradís de Poesia el 1991. Amb *La Dansada* va ser finalista del Sant Joan de novel·la el 1993. *El Crit de l'Esparver*, guanyadora de novel·la històrica de la Universitat de Lleida; *Cercles*, guanyadora de la Vila d'Ascó, a més d'haver publicat altres com *Paisatge amb Boira*, *L'Encesa de l'Alba* o *Els Cims invencibles*.

L'any 2015 li van fer un trasplantament de ronyó. Va anar per-

dent forces i la matinada del 2 de febrer del 2025, ens ha deixat.

Li guardo un profund record i l'estimació i, a més, va ser amiga de la infància de la meua germana, Montserrat: jugaven de petites per la plaça, davant de Casa Sol. Vaig presentar-li diverses de les novel·les publicades a Barcelona, Lleida, Ascó i Gandesa.

Sempre vam mantenir una gran amistat i el meu sentiment és ferm, així com la majoria dels gandesans que la recorden, senzilla i amiga de tothom. Ha sigut una extraordinària estimadora de Catalunya; al seu darrer llibre publicat, m'escrivia: «Som i Serem... i persistirem!».

Que la Mare de Déu de la Fontcalda que tant l'estimava, la tingui ben present, quan li escrigué: «Ara sóc lluny/I sento/ el crit agut i alhora/ silenciós de la vella campana/ que em separa de Tu...».